

Utorok 17. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 17.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: kúkoľ zla;
skúsenosť pokušenia; rozsievat'
pokoj a radosť.

PO TOM, čo zástupy, ktoré Ho
počúvali, odišli, učeníci požiadali
Ježiša, aby im sám vysvetlil
podobienstvo o pšenici a kúkoli. Keď
Pán rozprával tento príbeh,
zdôrazňoval skutočnosť, že dobro a
zlo budú na zemi jestvovať až do
konca čias. Teraz však odhaľuje aj
ďalšie aspekty a ukazuje, že jeho
slová obsahovali alegorický rozmer:
ten, kto seje dobré semeno, je Syn

človeka, pole je svet, dobré semeno sú deti kráľovstva, kým kúkoľ sú deti Zlého. Aj tento kúkoľ mal rozsievача, ktorým nie je nikto iný ako diabol, ktorého Kristus nazýva „nepriateľom“ (Mt 13, 39).

Zlo prítomné vo svete a v našich životoch nie je dielom Boha, ale diabla. Jeho najväčšou ľstivosťou je presvedčiť nás, že neexistuje. Podobne ako nepriateľ v podobenstve seje, keď ostatní spia, nepozorovane, „ako had, ktorý potichu nesie jed“^[1]. Preto je dobré, aby sme si dávali pozor na svoje srdcia a činy, pretože najčastejšie nás pokúša v maličkostiach každodenného života, aby sme sa odvrátili od Pána.

Diabol má v úmysle zasiať na poliach sveta najmä kúkoľ, teda zničiť v ľuďoch lásku a spoločenstvo, aby sa rozmohla nedôvera a rozdelenie. V tejto súvislosti sa zachovali niektoré

osobné poznámky svätého Josemaríu, ktoré odrážajú jeho boj o to, aby zabránil Zlému zasiahť do srdca kúkol: „Budem veľmi opatrný vo všetkom, čo sa týka vytvárania úsudku o osobách, nepripustím zlú myšlienku o nikom, aj keď slová alebo skutky dotyčnej osoby dávajú dôvod na rozumný úsudok“^[2]. A potom si zapísal sériu praktických predsavzatí: „1/ Pred začatím rozhovoru alebo návštevou pozdvihnem svoje srdce k Bohu. 2/ Nebudem tvrdohlavý, aj keď mám pravdu. Iba ak to bude na Božiu slávu, vyjadrím svoj názor, ale nebudem sa sťažovať. 3/ Nebudem negatívne kritizovať: keď nemôžem chváliť, radšej budem mlčať“^[3]. Aj my sa môžeme zamyslieť nad tým, ako môžeme pestovať lásku a spoločenstvo s druhými ľuďmi v našom vnútornom svete a okolo nás, aby rozsievanie zla nebolo plodné.

VŠETCI MÁME SKÚSENOSŤ s podnetmi, ktoré diabol vyvoláva v našich srdciach. Aj sám Ježiš zažil pokušenia na vlastnom tele, keď sa utiahol na púšť. Zároveň vieme, že moc a vplyv Zlého je obmedzený, pretože Boh prišiel na zem, „aby smrťou zničil toho, kto mal moc smrti, to jest diabla, a tak oslobodil tých, ktorí boli zo strachu pred smrťou po celý svoj život podrobení otroctvu“ (Hebr 2, 14-15). Kristus je jediný Pán. Satan je predsa len stvorenie. Je pravda, že mu je dovolené páchať zlo – z dôvodov, ktoré možno úplne nechápeme a ktoré v konečnom dôsledku súvisia s tajomstvom slobody –, ale je tiež pravda, že Boh nám dáva dostatok síl na prekonanie každého pokušenia a že aj keď mu podľahneme, jeho milosrdenstvo je väčšie ako každý hriech.

Pokušenia samy osebe nie sú zlé: sú to skúšky, v ktorých môžeme rásť v

láske k Bohu alebo v konkrétnej
čnosti. Keď im teda budeme čeliť ako
tomu, čím sú – príležitosťou rásť
bližšie k Bohu –, neprepadneme
strachu ani prekvapeniu. Diablove
víťazstvo nespočíva vždy v tom, že
nás prinúti padnúť, ale v tom, že nás
prinúti žiť s nepokojom, že nás
prinúti myslieť si, že s týmito sklonmi
nie je možné žiť v blízkosti nášho
Pána. Svätý Josemaría povedal, že sa
cítil „schopný všetkých omylov a
všetkých hrôz, do ktorých môžu
upadnúť najnešťastnejší ľudia“^[4]. A
dodal, že práve v uznaní svojej
slabosti nachádzame silu: vedie nás
to k úprimnosti a k tomu, aby sme
prosili nášho Pána a iných o pomoc,
aby sme mali viac pochopenia pre
nedostatky a zápasy iných ľudí a aby
sme dôverovali milosrdnej Božej
láske.

KREŠŤANSKÝ ŽIVOT sa nezužuje na boj proti zlu. Svätý Josemaría rád videl prvých kresťanov ako rozsievateľov pokoja a radosti:

„Rodiny, ktoré žili z Krista a umožnili iným spoznať Krista. Malé kresťanské spoločenstvá, ktoré slúžili ako centrá šírenia evanjeliového posolstva.

Domovy podobné iným v tých časoch, ale oživené novým duchom, ktorým nakazili všetkých, čo ich spoznali a stretávali sa s nimi“^[5].

Vskutku, uvedomovali si pôsobenie zla vo svete, ba dokonca ho zakúšali na vlastnej koži, ale táto skutočnosť ich neviedla k pesimizmu či strachu. V Skutkoch apoštolov dokonca vidíme, ako ich útoky, ktorým boli vystavení zo strany autority jedného mesta, viedli k tomu, aby hlásali evanjelium na iných miestach (porov. Sk 8, 1-4).

Prví kresťania vedeli, že nebojujú izolovane. Boli súčasťou spoločenstva, ktoré ich nabádalo, aby

rozsievali pokoj a radosť. V zdieľaní chleba a v Slove nachádzali silu, ktorá im pomáhala zostať jednotnými. Vedeli, že môžu dostať povzbudenie od iného brata, a zároveň cítili zodpovednosť starať sa o každodenné gestá, ktoré posilňovali ich príslušnosť k rodine. „Spoločenstvo, ktoré si zachováva drobné detaily lásky, kde sa členovia starajú jeden o druhého a tvoria otvorený a evanjelizačný priestor, je miestom prítomnosti Zmŕtvychvstalého, ktorý ho posväcuje podľa Otcovho plánu. Niekedy, ako dar Pánovej lásky, uprostred týchto malých detailov dostávame potešujúce skúsenosti Boha“^[6]. Mária nám môže pomôcť mať srdce pozorné na tieto gestá, aby sme mohli zasiať pokoj a radosť do duší ľudí okolo nás.

[1] František, *Audiencia*, 15-V-2019.

[2] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, bod 389, 14-XI-1931. Citované v *Camino, edición crítico-histórica*, s. 607.

[3] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, bod 399, 18-XI-1931. Citované v *ibid.*

[4] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, bod 163.

[5] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 30.

[6] František, *Gaudete et exsultate*, bod 145.